

Vaste Commissie voor Volksgezondheid, Welzijn en Sport
Postbus 20018, 2500 EA, Den Haag

Betreft: Meldcode position paper

Geachte vaste Commissie voor Volksgezondheid, Welzijn en Sport,

De Meldcode is een belangrijk middel in de aanpak van huiselijk geweld en kindermishandeling. Het bieden van handvatten aan professionals om situaties van onveiligheid te signaleren en om waar nodig te handelen, is erg belangrijk om deze situaties zo snel mogelijk weer veilig te maken. In de praktijk spreken wij regelmatig met kinderen, jongeren en professionals die direct of indirect met de Meldcode te maken hebben gekregen. Mede op basis van deze gesprekken zijn wij van mening dat hoewel er veel goed gaat, er in de aanpak van huiselijk geweld en kindermishandeling ook nog veel verbeterd kan en moet worden. De Jongerentaskforce ziet het advies van de heer Sprokkereef als een belangrijke stap in de goede richting, hoewel er in onze ogen ook enkele belangrijke punten zijn blijven liggen of onvoldoende zijn uitgewerkt. Hieronder lichten wij beknopt ons standpunt toe.

Om mee te beginnen: de Meldcode is wat ons betreft een middel, geen doel. Verbetering of aanpassing van de meldcode is daarom in onze ogen ook geen doel op zich; snelle, effectieve en blijvende veiligheid voor onze collega-kinderen en jongeren is het doel. We hopen dan ook dat in de discussie niet eindeloos wordt gesproken over gedetailleerde processen, veldnormen en impactanalyses, maar dat iedereen bovenal en continue voor ogen houdt dat het hier gaat om concrete kinderen en jongeren, zoals wij die in de praktijk vaak spreken.

Afgelopen tijd zijn er verschillende Inspectierapporten gepubliceerd, waar wij erg van zijn geschrokken. Het ging in deze rapporten bijvoorbeeld over Sharleyne, die om het leven is gekomen na jaren van ellende. Er waren veel - en steeds opnieuw - signalen uit veel verschillende hoeken, en toch is het niet gelukt om op tijd écht aan de bel te trekken en om op de tijd de situatie écht veilig te maken. De Jongerentaskforce ziet dan ook veel meerwaarde in de voorgestelde radarfunctie van Veilig Thuis, waardoor de organisatie het sneller in beeld krijgt als een kind opnieuw slachtoffer is, verschillende signalen bij elkaar op kan tellen en een betere afweging kan maken van de veiligheidssituatie. Door dit verbeterde beeld, kan Veilig Thuis ook beter advies geven aan een professional of buurman die bezorgd opbelt. Wij zien hierin een belangrijke stap om onveilige situaties sneller en doeltreffender aan te pakken, waardoor kinderen en jongeren sneller die aandacht en hulp kunnen krijgen die zij nodig hebben.

Hoewel wij het advies positief vinden, missen wij aandacht voor een andere belangrijke factor, die uit het Inspectierapport van Sharleyne en de (helaas) vele, vergelijkbare verhalen naar voren is gekomen.

In de jaren dat Sharleyne in onveiligheid opgroeide, en ondanks de betrokkenheid van allerlei instanties en organisaties, is er nauwelijks met haar zelf gesproken. Daar kunnen wij eigenlijk niet over uit, als je bedenkt dat iedereen toch haar welzijn voor ogen heeft gehad? Hoe kan het, dat de primaire persoon in deze situatie zo lijkt te worden vergeten? In het advies van de heer Sprokkereef lezen wij één hele bemoedigende zin, namelijk: “ook is het van belang te spreken met de betrokkenen, dus als het om kinderen gaat ook altijd met de kinderen zelf”. Perfect. Wat ons hier echter bij opvalt, is dat dit op pagina 2 van het advies wordt genoemd en later niet meer expliciet naar voren komt. Wie moet er bijvoorbeeld, wanneer met het kind spreken? En hoe weten we zeker dat deze gesprekken van voldoende kwaliteit zijn? Vindt dit gesprek eenmalig plaats, bijvoorbeeld als Veilig Thuis haar onderzoek doet, of is er ook ná het afsluiten van het onderzoek, bijvoorbeeld een jaar later, iemand die het kind vraagt hoe het nu met hem/haar gaat? Dat soort vragen zijn voor ons, en voor onze collega-kinderen en jongeren van groot belang. Het gebeurt nog te vaak dat volwassen onder elkaar een oplossing voor geweld proberen te vinden, en te makkelijk voorbij gaan aan het kind dat evengoed in deze situatie zit.

Daarnaast maken wij ons al geruime tijd zorgen over de wachtlijsten bij Veilig Thuis. Hoewel deze wachtlijsten schijnbaar goed worden ‘gemonitord’ op onveilige situaties die niet kunnen wachten, is de Jongerentaskforce van mening dat bij vermoedens van onveiligheid eigenlijk nóóit mag worden gewacht. Aangezien in het advies van de heer Sprokkereef Veilig Thuis meer verantwoordelijkheid en meer werk lijkt te krijgen, hopen wij van harte dat er voor wordt gezorgd dat de wachtlijsten niet opnieuw toenemen.

Wij kijken er naar uit het gesprek maandag met u te mogen voeren, om samen te zorgen voor een verbeterde aanpak van kindermishandeling en huiselijk geweld. Voor ons is het belangrijkste punt dat het kind écht centraal staat in het beleid. Kinderen hebben namelijk het meeste te winnen als wij dat gezamenlijk goed doen, en hebben tegelijkertijd het meeste te verliezen wanneer we daar in falen.

Met vriendelijke groet,

De Augeo Jongerentaskforce